

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

— Μάλιστα, 'Ελενίτσα μου!
Θά νόμιζε κανείς ότι ο κ. Δημητράκης Κουρεμένος, δεν είχε γεννηθή, παρά γιά να συμφωνή και να θαυμάζη τη γυναίκα του.

Ποτέ δεν είχε γνώμη ιδιαίτερη, πολύ δε περισσότερο αντίθετη από τη δική της. Θά νόμιζε κανείς, πώς ο Θεός τους έπλασε και τους δυό, γιά να είναι ο εις συμπλήρωμα του άλλου. Ή μάλλον ο κ. Δημητράκης ήταν ένα άπλουν της κυρίας του έμβάλλωμα.

Είπαμε ότι δεν είχε γνώμη ιδιαίτερη, πολύ δε περισσότερο αντίθετη από τη δική της. Κάτι περισσότερο: Στη γυναίκα του μπροστά, δεν είχαν άλλως διόλου γνώμη.

— Όχι, έλεγεν ή 'Ελενίτσα γινόταν άμέσως.
— Δημητράκη, αυτό πρέπει να γίνη σήμερα.
— Μάλιστα, 'Ελενίτσα μου!
— Δημητράκη, τούτο σκοπεύω γιά αύριο.
— Πολύ ώραία 'Ελενίτσα μου!

— Όπως θέλεις 'Ελενίτσα μου!

Ήταν τών στοζασμών του «ε» ζετο έκείνη, τη συμβουλευότανε αύτός. Ήταν γούτσιν του ή πυξίς.

— Τι λές, 'Ελενίτσα μου, και σύ. Αυτό να κήμω ή έκείνο;

— Όχι σ' άρέσει, Δημητράκη μου, αλλά πιά καλό, νομίζω, είν' αύτό.

— Έγεις δίχνο, 'Ελενίτσα μου. Αυτό είνε! 'Αρμονικότερο ζευγάρι δεν είχε ποτέ ίδη ή γειτονιά. Ούτε πιά εθυσιομένο. 'Από τη στιγμή, μάλιστα, πού ο Δημητράκης, πλουτί, ειχεν άποσυρθή από τού έμπορίου και ζούσαν ήσυχα και άναπαυμένα, δλοι τούς ζήλευαν γιά τήν τύχη τους.

— Νά, εθυσιομένοι άνθρωποι!
Και ήσαν, πράγματι, εθυσιομένοι.
— Δημητράκη, έκείνο λέω έγώ να γίνη σήμερα.
— Όπως θέλεις, 'Ελενίτσα μου!
— Δημητράκη, σ' άρέσουνε έξόνα ή μάμμιες με τού κρέας;

— Όχι, 'Ελενίτσα μου.
— Ειπέ, όμως, μ' άμέσων.
— Είνε πολύ ώραίης, 'Ελενίτσα μου! Κι' έγώ τρελαίνουμαι γιά μάμμιες.

Είπαμε πώς στη γυναίκα του, προστά, ο παλαιός έμπορος, δεν είχε ούτε γνώμη, ούτε θέλησι. Μά ούτε και ύπότασι διόλου. 'Εξημερνεζετο κυριολεκτικώς, άπουσνεύετο. Δεν μιλούσε, παρά όταν έκείνη του άπέτεινε τόν λόγο, γιά να τόν... ρωτήση τίποτε, διατάζοντάς τον.

— Όπως θέλεις, 'Ελενίτσα μου!

— Α! Κυρία Κουρεμένον, Φείλαμον είχε, ψής, ο κούτος σας!

— Όλες ή καλές της έπαρχίας οικογένειες ειχανε μαζί τους σχέσεις. Ή κυρίες τών υπαλλήλων, ή κυρίες τών άξιωματικών, τούς κάναν έπισκέψεις. Ή κυρία συμβολαιογράφου παρακαλούσε τού Θεού να κάνουνε παιδι—τόρα πίσω—γιά να τούς τού βαφτίση ή κυρία τραπέζιτου, κάθε Πέμπτη πού δεχότανε, θά τού θεωρούσε γιά παράλειψι μεγάλη του «Ζούρ-Φιξ», εάν δεν καλούσε, πρώτο και καλύτερο, τού ζεβγος Κουρεμένον.

Κάθε Πέμπτη, δηλ ή καλή κοινωνία της πόλινης, μαζεύτανε στοζο τραπεζίτου και ήταν αύτό τού μεγαλύτερο κοσμικό της εβδομάδος γεγονός κι' έγραφε, στήλας όλεκλήρους, και τού έγχαριον όργανον της κομπολόως «Ή Φωνή του 'Ελευθέρου Λαού»:

— Νέα πάλιν, ή... τακτική κάθε Πέμπτη, κοσμική συγκέντρωσις έλαβε χώραν χθές τού άπόγευμα, παρά τη Πατριαρχική Οικογενεια τού κυρίου και της κυρίας Πασπαλούκα, διευθυντού της 'Εθνικής Τρα-

πέξης της 'Ελλάδος...
— Όλο τού «'Αι—Λάιρ» της πόλεως μας κλπ..

Και ήταν, πράγματι, πατριαρχική ή οικογένεια τού κ. Πασπαλούκα, άν και άπαριζότανε από τού άνδρόγυνο και μόνον, μιά γρηόλλα ύπητέρα κι' ένα σκυλί, λυκόσκυλο, τού όποιο έλάμβανε μέρος στις δεξιώσεις, γυρίζοντας μέσα στο σαλόνι της οικοδοσεινής, γάφροντας τά χέρια τών προσκεκλημένων και έαπλωνόμενον στοζο καναπέδες, ενώ έκείνοι προσποιούντο ότι τού έθαύμαζαν.

— Τι χαριτόμωμο σκυλάκι, κυρία Πασπαλούκα!
— Ναι, έζέρετε, είνε Εύρωπαικό!

— Ό κλητήρας της Τραπεζής, ένας φτωχός και πεινασμένος οικογενειαρχής, ήταν ύποχρεωμένος, καθ' όσον τού διάστημα της δεξιώσεως, να στέκεται όρθός στην όρτα και να φεύγη νησιτικός, σάν φεύγαν οι προσκεκλημένοι.

Ήταν, όμως, πατριαρχική ή οικογένεια, γιανι κρατούσε τά παληά τού έθιμα στις δεξιώσεις της.

Μπερλίνα, άθωα παιχνιδάκια, τά «Μικρά μας Μυστικά», τού «Σιδη—αιδηράκι» και άλλα τέτοια και παρόμοια άθώα παιχνιδάκια της παληάς ώραίας εποχής.

Έκείνο όμως πού ήταν τού φόρτε της οικογενείας, ήταν τά «Μικρά μας Μυστικά».

Τού έζέρετε αύτό τού παιχνιδάκι, πού τού έθαύμαζε και «Ή Φωνή» τού 'Ελευθέρου Λαού» τού τόπου και τού έξώφωνε ως γεγονός και κίνησιν πνευματικήν, αξίαν θαυμασμού, της πόλεως; Όχι; Δέν τού έζέρετε; 'Αθήθεια; Και όμως, είνε, όπως όλα τά μεγάλα πράγματα, τόσο άπλουν, όσο και όραιον.

Άφού καθήσουν δλοι οι προσκεκλημένοι γύρω—γύρω στην αίθουσα, ένας, ο μαρκαρισμένος, ως πιά έξυπνος της αυτηρορίας, σηκώνεται και άπευθόνει μιά έρώτησιν, όλίγον άδιάκριτον και παιχνιδάραν, σ' όποιον θέλει από τούς γύρω—γύρω καθήμενους.

— Κι' έκείνος πού θά δώσει τήν πιά καλή και έξυπνη άπάντη, θά είνε ο νικητής αύτης της εβδομάδος.

Θνάει μοναχά ν' άπαντήσει άμέσως και έπιτυχώς. Πράγμα πού χρειάζεται και έξπνάδα και έτοιμότης και καταστάτι.

— Από τού «καλλιτεχνικόν και φιλολογικόν» λοιπόν αύτό σαλόνι της κ. και τού κ. Πασπαλούκα, τού ζευγος Κουρεμένον δεν έζέπετε ποτέ.

Μιά όμως Πέμπτη, ή κυρία 'Ελενίτσα ήταν λίγο άδιάθετη. Τήν πονούσε και τού δόντι της. Δεν είχε δρεξί γιά τίποτε. Ειχε φάει πολλά κωδόνια!

— Νά μήν πάμε, τού λοιπόν, της πρότεινε ο Δημητράκης.

— Όχι, Δημητράκη μου, τί λές; Θά παραξηγηθούμε! Νά λείψουμε ήμεις από ένα τόσο άριστοκρατικό σαλόνι, πού είνε δλοι οι διανοούμενοι!

— Δίχνο έχεις, 'Ελενίτσα μου, αλλά άφού δεν αισθάνεσαι καλά:

— Νά πιάς έσύ.

— Χωρίς έξόνα, αύτό είνε άδύνατον!

— Άκριβός, γι' αύτό θά πιάς. Γιά να με δικαιολογήσης. Ένα μονάχα πρόσφεξε, σέ παρακαλώ, να μη σαχλαμαζέις έκεί με τίς γυναικες και να έλθης λίγο γρήγορα. Στις δέκα και μισή να είς' έδώ.

— Όπως θέλεις, 'Ελενίτσα μου.

Πλήρης, πάλιν, ή συγκέντρωσις έκείνη τη βραδυά στοζο κ. Πασπαλούκα. Άφού πήγανε τού τοιά τους, άφού φάγαν τού γλυκού τους, άφού χάιδεσαν τού λυκόσκυλο, άφού ειπτανε γιά τόν καιρό, άφού πιάζανε τ' άθώα παιχνιδάκια, τού «γύρω—γύρω δλοι—στη μέση τού Μανώλη», άφού ή δεσποινίς Μαγδαλίνη άπήγαγε με γουργουρισμούς τού «Γελακάκι πού

— Στάς άγκάλας της ουζόγου μου!...

Άρχισ να παραλόζ. Τάγνατά του λούθησαν!...

Ένας, ο πιάς έκίτηθους μάζεψε τας άπαντήσεις

φορεί», παίζαν και τις έρωταπαντήσεις.

— Πού εγχαριστείτε πιο πολύ να μινετε, κύρια Κουρεμένε; ρώτησε τὸ Δημητράκη μιὰ κυρία, πού ελεγε ἀνάλαβει νὰ ἐκμαυτῆ τις ἀπάντησεις.

— Στῆς γυναίκα μου τὴν ἀγαλιὰ! ἀπάντηση ἐκείνου ἀμέσως μὲ δυνατὴ φωνή.

— Μπράβο! Μπράβο!

— Ἡ ἐπιτυχία ἦταν πλήρης. Ὅλοι θαύμασαν τὴν ἐπιτυχὴ καὶ εὐγενῆ καὶ ἔξυπνη ἀπάντησι. Ἰδίως ἡ κυρία, γιὰ νὰ δεῖξουν στοὺς συζύγους τὸν ὅτι δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμον ὠραιότερον τοπιὸν ἀπὸ τὰ μπράτσα τῶν συζύγων.

Ὁ Δημητράκης ἦταν ὁ νικητὴς αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος, ὁ βασιλεὺς τοῦ πνεύματος.

Κι' ὁ κακόμοιρος... τὰ ἔχασε μὲ τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰς ἐπαινήματα.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του, πού ἔλαμψε σὲ μιὰ συγχέωτροσι, τόσο ἐκλεκτὴ ὡς αὐτὴ, ἡ εὐφροσύνη του καὶ ἡ ἐτοιμότης τοῦ μυαλοῦ του.

— Τὶ ὅραια ἔσπερις, διαλογιζότανε. Τί εὐγενεῖς καὶ πολιτισμένοι ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ Πασπαλοῦκα! Τί κριτία, νὰ μὴν εἰνε ἀπόψε κι' ἡ γυναίκα μου ἐδῶ γιὰ νὰ μὲ θαυμάει λίγο.

Ἄλλὰ... καλὰ πὺν δὲν ἦταν ἡ γυναίκα του.

Μπρωστά της, θὰ μπορούσε νὰ μιλῆσει;

Εἶπατε πὺν ὅτιε ἰδέτε εἶχαν, ὅτιε γνώμης, ἐνώπιόν της, ὅτιε θέλωσι. Ἄλλὰ μὲσα στὴ δόξα τῆς βραδυᾶς αὐτῆς, πὺν νὰ τὰ σκεφθῆ αὐτὰ ὁ Δημητράκης;

Ἐφινε ὅμως ἑνωρὶς ἀπὸ τὴ συγχέωτροσι, ὅπως τὸν εἶχαν ἡ Ἐλετίσα του διατάξει. Στὶς δέκα καὶ μισὴ!...

Ἡ κυρία Κουρεμένου τὸν περιμένε, ἀγρυπνῆ ἀκόμη, στὸ κρεβάτι της.

— Ἐλα, πέσε γρήγορα, τοῦ εἶπε. Περάσατε καλὰ; Παίξατε παιχνίδια;... Παίξατε καὶ τὰ «Μυστικὰ»;

— Πέρα πολὺ ὠραία, Ἐλετίσα μου, μόνο πὺν ἔλλειπες ἀσὺ.

— Ὡστε παίξατε καὶ «Μυστικὰ»;

— Παίξαμε καὶ μάλιστα θριάμβευσα ἐγὼ!

— Ποὺς βῆγε νικητὴς αὐτὴ τὴν ἔβδομάδα;

— Νικητὴς; Μὰ δὲν σοῦ εἶπα πὺν θριάμβευσα ἐγὼ.

— Ἐσύ!

— Μάλιστα, ἐγὼ. Κανένας ἄλλος δὲν μὲ ἔφρασε. Ὅτιε ὁ νόος δικατῆς, ὅτιε ὁ γιατρός, ὅτιε ὁ συμβολιογράφος, πὺν λέν πὺν; εἶνε ἔξυπνος πὺν γιὰ εἶνε Ἀθηναῖος... Θριάμβο εἶχα. Θριάμβο!... Ὅλοι μὲ χειροκροτήσαν καὶ μὲ ἀνάδειξαν νικητῆ...

Ἡ Ἐλετίσα ἀνοῖξε τὰμάτια της, ἀκούοντας τὸπρωτάκουστοναυτὸ.

— Καὶ τί σὲ ρωτήσαν, δὲν σοῦ λές;

— Πὺν εἶμαι πὺν εὐτυχισμένος.

— Καὶ σὺ τί τοὺς ἀπάντησες; τοῦ εἶπε λίγο ἀσθηρὰ.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, καὶ ἕμπρός στὴν ἀσθηρὴ αὐτὴ ἐρώτησι, ὁ κ. Κουρεμένος, ὁ νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος τῆς βραδυᾶς, ἄρχισε καὶ πάλι νὰ τὰ χάνη. Βῆκε καὶ πάλιν τὸν παλιὸ, τὸν βασιλὸ ἐαυτοῦ του, τὸν ὑπεταγμένον στὴ γυναίκα του, τὸ μάλιστα τῆς ὑποτάξεως ἐκείνης, πὺν δὲν εἶχε ὅτιε γνώμῃ ἰδικῇ του, ὅτιε ἰδέαν, ὅτιε θέλησιν... Παραλόσανε ἡ σκέψις του καὶ κατεπιτόση, μὲσα του, ἡ ἐπιτηφάνεια τῆς νίκης τῆς πνευματικῆς.

— Λοιπὸν, δὲν σοῦ λές; Καὶ σὺ τί τοὺς ἀπάντησες;

Τί νὰ τῆς πῆ, πὺν εἶπαμε πὺν εἶχαν παραλόσιε δια μέσα του; Νοῖς, γλώσσα, σκέψις, θέλησις, ἀκόμη καὶ τῆς νίκης ἡ χαρὰ. Πὺν μπορούσε νὰ τῆς πῆ πὺν εἶπε γιὰ τὴν ἀγαλιὰ τῆς εἰς θεομῆ, πὺν ἦτανε σὺν νὰ ἀποκυλιπτε γυνὰ, τὸν ἄντρα τῶν ξένων τῆς βραδυᾶς ἐκείνης, γυνὰ τὸ στήθη καὶ τοὺς βραχίονας τῆς Ἐλετίσας του! Τὰ ἄχραντα καὶ ἀμόλυτα ἀπὸ κάθε ξένο βλέμμα!

Ἄνοστον καὶ ἀπερητῆ. Τί λάθος, Θεέ μου ὅπου ἔκαμε! Πὺν τὸ ἔπαθεν αὐτό;

Κι' ἄν τὸ μάθαινε ἡ Ἐλετίσα;

— Τρομάρα καὶ λαχτάρα του!

— Τοὺς εἶπα, ἄρχισε νὰ τραυλιπ, τοὺς ἀπάντησα, ὅτι πὺν εὐτυχῆς στὴ ζωὴ μου ἤμουνα, ὅσες φορὲς ἐπῆγα στὸ θέατρο.

— Στὸ θέατρο! ἀπάντησε ἡ Ἐλετίσα. Καὶ γιὰ τὴν κοιτῆ αὐτὴ ἀπάντησι ἐπῆρες τὸ βραβεῖο τῆς βραδυᾶς; Ὅλοι οἱ χαροὶ καὶ οἱ ἀνόητοι μαζεύονται ἐκεῖ στὸ Πασπαλοῦκα! Καὶ ἔπειτα αὐτὸ πὺν εἶπε ἦταν ψέμμα. Πὺν πῆγες σὺ στὸ θέατρο; Καλῶτερα νὰ μὴν ἐπάγαινε.

Καὶ ἡ Ἐλετίσα τοῦ γύρισε τις πλάτες καὶ κοιμήθηκε. Τὸ ἴδιο ἔκαμε κι' ἐκείνος, ἀλαφρομένους τὸρα καὶ ἡσυχος.

Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα, ἡ κυρία Πασπαλοῦκα συνάντησε τὴν κυρία Κουρεμένου ἔξω, στῆς πόλεως τὴν ἀγορὰ.

— Πόσο λυπηθήκαμε ἀγαπητὴ κυρία Κουρεμένου, γιὰ τὴν ἀπουσία σας, ἐφέες. Σὰς εἶπαν ὁ κ. Κουρεμένος πὺν ἔσαν τῆς ἐσπερίδος ὁ θριάμβευτῆς;

— Ναί, μάλιστα, κατὶ μοῦ εἶπε.

— Τί ἔσχοις ἀπάντησι; Τί πνεύμα! Τὸν ρώτησαν πὺν περνοῦσες πὺν εὐτυχισμένα!...

— Ἐφέω, ἔφέω, κυρία Πασπαλοῦκα. Ἐφέω τί ἀπάντησε... Μὰ, ἀνεματεύ μου, σὲ παρακαλῶ, ὅτιε πὺν ἔξυπνο ἦτανε αὐτὸ πὺν εἶπε, ἀλλὰ ὅτιε καὶ αὐτὸ. Σὲ βεβαίω, κυρία Πασπαλοῦκα, πὺν δὺς φορὲς μὲγα βρέθηκα, αὐτὸς, ἐκεῖ πὺν εἶπε. Καὶ τὴν πρώτη φορὰ ἦταν γιὰ ν' ἀποκοιμηθῆ ἐκεῖ καὶ τὴ δεύτερη γιὰ νὰ βαρεθῆ καὶ φύγη, πρὶν φτάσῃ ὡς τὸ τέλος...!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Μὲ 4 δελτία τοῦ «Μπουκέτου» καὶ 8 δραχμὰς ἀποκτᾶτε τὰ ἐξῆς ἀριστουργήματα:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

«Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ὁμοῦ

«Ἡ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥΜΥΣΣΕ

Στὸν τόμον τῆς «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ γάμνη πᾶθος-ἱστορία τῆς ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΣ ΝΤΑ ΡΙΜΙ ΝΙ καὶ οἰκασθητικὸ «ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΡΓΚΟ»

«Ὁ ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς ΝΤΕΛΛΥ

Ἐπίσης μὲ τὰ ἴδια δελτία καὶ δραχμὰς 8 ἀποκτᾶτε καὶ τὴν «ΠΑΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Ὀνορέ Μπαλζάκ καὶ τὴν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

Ἐπίσης ἄρχισε ἡ διανομή τοῦ ἐξέδοιο βιβλίου τοῦ «Μπουκέτου»—«Οικογενεῖας» τοῦ ὁποῖον περιέχει τὰ δύο ἀριστουργήματα

«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

«ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς ΝΤΕΛΛΥ

Προσέχωδς θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ βον ἔργον :

«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοὶ ἀναγνώστει μας ζητοῦν νὰ ἀποκτήσῃν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν παλαιότερων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου» γιὰ νὰ μὴν λείπει τίποτε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην των, καθὼς καὶ τὴν σειρὰν τῶν ἐκδοθέντων μέχρι τοῦδε ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τὰ ὁποῖα εἶνε πλήρη Ἑλληνικῆς ἐκλεκτῆς συνεργασίας τῶν καλύτερων Ἑλλήνων λογογράφων.

Ἡ Διεθνοῦσις τοῦ «Μπουκέτου» πρὸ τῆς ὁμαδικῆς αὐτῆς αἰτήσεως εὐρεθεῖσα καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀναγνώστει τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οικογενεῖας» ἀπεφάσισε εἰς ὅσους προσκομιζόντων εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τέσσαρα δελτία καὶ λαμβάνουν τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις μας, νὰ παρέχῃ μὲ πέντε μόνον δραχμὰς διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ἑξ δραχμὰς διὰ τὰς ἑπαρχίας τὰ ἐξῆς βιβλία :

Ὁ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Ἡ ΣΟΝΙΑ τῆς ΓΚΡΕΒΙΛ

Καὶ Αἱ Περιπέτειαι τοῦ Ἀρθούρου Γορδωνος Πύμ τοῦ ΕΝΤΙΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι ἕκαστος δρ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας

καὶ 6 διὰ τὰς ἑπαρχίας)

Καὶ τὰ ὄκτω περιφῆμα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

πὺν τιμᾶνται δρ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς ἑπαρχίας ἐλευθερα ταχυδρομικῶν τελευθ.

Διὰ τὰ ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδο.

Εἰδοποιουμένη δμως οἱ ἀναγνώστει μας ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσι εἰς τὰ κατά τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἑφημερίδων.